

# Kunsten som kampmiddel

Nadia Plesner har rystet sine kampe mod medier og modehuse af sig og skal nu finde sin egen vej i kunsten. Netop nu er hun aktuel med udstillingen 'Survival of the Fittest', der dog peger i flere retninger.

## KUNST



PETER MICHAEL  
HORNUNG

**Nadia Plesner: 'Survival of the Fittest'.**  
Gallery Poulsen, Staldgade 32.  
(www.gallerypoulsen.dk). Til 5. maj.



I løbet af få år har kunstneren og forfatteren Nadia Plesner stået mere modgang igennem, end de fleste når at gøre i et helt liv.

Hvis man nævner modegiganten Louis Vuitton, ved man også hvem, der har været blot én af modparterne i den kamp, hun har kæmpet. En kamp, som hun har skrevet en meget omtalt bog om: 'Simple Living'.

Men Nadia Plesner er kommet ud på den anden side uden at have mistet sin forlighed og sin integritet.

Og nu laver hun det, hun oprindeligt ville uddanne sig til, da hun for mange år siden rejste til Holland for at gå på kunstakademiet.

HVIS MAN UD fra hele Nadia Plesners livshistorie skulle definere det grundlag, som hendes kunstneriske udtryk hviler på, kommer man ikke uden om en vis idealisme (nogle vil måske kalde det naivisme) og en tro på, at vi som individer med



en moral bør have et ansvar over for hinanden.

Hvis det ikke var, fordi ordet trækker så mange utilsigtede betydninger med sig, ville man sige, at hun i sit værk træder i karakter som moralist. Det var moralisten, der greb penslen, da hun i 2010 malede det over 7 meter brede maleri 'Dar-

furnica', om folkemordet i Darfur, som i dag hænger på Herning Gymnasium.

Det er ufuldstændigheden i verden, som hun vil spejle i sin kunst. Og det sker med motiver, der varierer i både størrelse og teknik. Netop det forhold, at en genstand – som f.eks. et stykke kunst – kan spejle sin omverden, er et vigtigt træk.

Fænomenet fremgår især af den trøje, der er beklædt med små spejle, for spejlene reflekterer lyset hundredfold i rummet, hvor trøjen hænger ned fra loftet og dingle uroligt.

I andre værker arbejder hun med fokus på en virkelighed, der ikke er helt, som man tror, at den er.

**SPEJLING.** Det er ufuldstændigheden i verden, som Nadia Plesner vil spejle i sin kunst, som her hvor en trøje hænger ned fra loftet og dingle – og er beklædt med små spejle, der reflekterer lyset i rummet hundredfold. Foto fra udstillingen

Går man tæt på visse billeder, vil man nemlig se, at den struktur, der på tilstrækkelig afstand danner et egentligt motiv, reelt er en struktureret sum af meget små størrelser, der er sat sammen. Og det, der er sat sammen, så resultatet illuderer en helhed, endda en temmelig stor helhed, er perlerne i en perlemosaik. Et værk af en sådan karakter og størrelse og baseret på en sådan teknik kræver oceaner af tid for at blive realiseret.

Men for Nadia Plesner er tid ingen mangelsvare. Hun har ikke travlt med at finde de nemme

løsninger. Hun havde tid til at vente på at blive revalideret efter at være blevet påkørt, og hun har haft tid nok til at lave disse 'maleriske' fremstillinger af rum, trapper, haller, der er i slægt med pointillismen – for også i de pointillistiske eller divisionistiske malerier er man nødt til at rykke på afstand af noget for at se dette 'noget'.

EN UDSTILLING som 'Survival of the Fittest' peger i flere retninger. Hvis der er et gennemgående træk, kan det være kunstnerens moralske projekt og så hendes interesse for at vise, at forskellen mellem tilstedeværelse og fravær kan være ganske lille.

Jeg bilder mig ind at kunne se vigtige muligheder og åbninger i hendes projekt. Til gengæld kan det være svært at forudsige, hvad det vil udvikle sig til. Nadia Plesner har været meget igennem. Hendes oplevelser, også selv om de ofte har været negative, ligefrem destruktive, har udstyret hende med en voldsom eksistentiel bagage. Hun har skrevet om det. Hvorvidt der på det samme grundlag også kan laves billedkunst med en klar retning, må fremtiden vise.

peter.michael.hornung@pol.dk

## At alt bliver godt, lyder som den største skrækvision

I 'Landet uden drømme' lader Fix & Foxy-instruktør Tue Biering publikum indtage hovedrollen i et stærkt konfronterende forsøg på at mane en fremtid frem.

## TEATER



MONNA DITHMER

**Landet uden drømme, Fix & Foxy, Eventministeriet, Skuespilhuset** Koncept og iscen: Tue Biering. Til 25.



Hvor nøgent og skrabet kan det blive? Der er intet som helst på scenens gråzone andet end en lyshåret skuespiller i orangerød kjole, som siger, at hun kommer fra fremtiden. Og at alt bliver godt.

Det lyder jo megakedeligt. Men som 'Landet uden drømme' udvikler sig, får kvinden stærkt fat i publikum med sine lange, årvågne fangarme og sin foruroligende insisteren på at mane en fremtid frem. Det udmunder i et scoop af en vision, fascinerende fabulerende nøgen!

Umiddelbart kunne man som tilskuer med god grund gribe af utålmodighed. Hvornår fortæller kvinden, at hun »har kræft«, og at »katastrofen« kommer – sammen med alle vores fremtidsrædsler så-

som polarnedsmelting, overbefolkning og robotter, der overtager vores liv? Men hvor er så hele det sci-fi-scenografiske lir med »folk i sexet stramt tøj«?

Hvornår begynder det her at handle om noget?

Som kvinden på scenen har Lise Lauenblad – med afvæbnende humor, indtrængende jysk troværdighed og ildevarslenende tvetydighed – helt styr på vores tanker. Også når det gælder ham, der sidder og venter på, at det vigtige opkald begynder at vibrere i lommen, eller hende, der mest tænker på sin HBO-serie derhjemme og på, at underbukserne er krøbet snærende op i skridtet.

SAGEN ER er, at det netop er publikum, som Fix & Foxy-instruktøren Tue Bierings nye forestilling egentlig handler om: vores evne til at forestille os fremtiden. Således bliver det i dobbelt forstand en fremtidsforestilling.

»Forestil jer, at ...« siger kvinden som et

mantra hele vejen igennem. Og dér sidder vi på Det Kgl. Teaters Lille Scene med fuldt lys i salen. Det er os, der er spot på, når kvinden på messiansk vis vil fremkalde den fremtid, vi »ikke skal være bange for«.

»Alt bliver godt«.

Om 104 år vil vi alle her på rækkerne være døde, et par stykker vil om 47 år sejle til arbejde, de to på fjerde række, som er på første date, vil gå fra hinanden om fire år. Ham på forreste række vil snart få et opkald fra hospitalet med en fatal besked, mens en anden længere oppe om nogle år vil begynde at spille violin, og det vil ende som ringetone på mobiler i hele verden.

Det myldrer frem med fremtid. Uanset hvor meget kvinden erklærer, at vi ikke skal være bange, og at dystopien er aflyst, har forestillingerne gennemgående en ildevarslenende undertone. At alt bliver godt, kommer gradvis til at lyde som den største skrækvision.

Nu har Tue Biering og hans Fix & Foxy-

foretagende i en årrække stået for sociale eksperimenter med at hente prostituerede, asylansøgere, handikappede og kontanthjælpsmodtagere ind på scenen – senest var det med et medlem fra Dansk Folkeparti i 'Rocky' på Husets Teater, så det ligger da lige for at tage fat på publikum.

**“** Mennesket har altid forestillet sig fremtiden – og hvor godt synes vi selv, det går? Utopi eller dystopi? **“**

Ikke fordi vi rent fysisk bliver involveret som medspillere, men hele spillet med vores forestillingskraft er interaktivt – som én stor gang metateater.

TEATRETS KUNST beror altid på publikums indbildningskraft, men her er det det, som hele forestillingen handler om.

Alt det, vi går og forestiller os, lige nu, lige om hjørnet, lige ud mod et fremtidigt forsvindingspunkt:

»Forestil jer, at I forsvinder. Mennesket uddør. Der er ingen, der savner mennesket«.

Til slut får vi mennesker i salen at se, hvad det er for et væsen, der venter os. På den hidtil bare, totalt rensede scene henter kvinden to sorte spande ind med slimet indhold – og forvandler sig på totalt fascinerende vis til en nøgen, smattet alien med et stort gab midt i det blinde fjæs. Fra sin våde fostersæk rejser den sig langsomt op til en hulemandsagtig homo erectus, mere og mere menneskelignende.

Her bliver Bierings fremtidsbud virkelig spændende i al sin paradoksale tvetydighed. Mennesket har altid forestillet sig fremtiden – og hvor godt synes vi selv, det går?

Utopi eller dystopi?  
monna.dithmer@pol.dk

## NYHEDER FRA PLUS – SMAGFULDE HVIDE VINE



NYHED!

### CAVA- OG HVIDVINSKASSEN

En rigtig forårs- og sommervinkasse med spanske vine med to af de mest solgte Cava'er, fra huset Castell Sant Antoni – et af Spaniens bedste cava-huse, samt to forskellige hvidvine – en frisk "terrassevin" fra Jumilla og en topvin fra Rueda. Kassen indeholder 12 flasker i alt. **Pluspris 1.246 kr.** Pris uden abonnement 1.468 kr. Sælges kun online.



### PROPTRÆKKER

Politikens anmelder gav 6 hjertes til denne proptrækker fra Chateau Laguiole. Grand Cru proptrækkeren er i ben og stål og leveres i et håndlavet læderetui.

**Pluspris 1.389 kr.**  
Pris uden abonnement 1.549 kr.  
Sælges kun online.

**Køb på politiken.dk/plus**

Fri fragt ved køb for min. 899 kr.



NYHED!

### RIESLINGKASSEN FRA SYDAFRIKA

Et af Sydafrikas førende hvidvins-huse, Paul Cluver Wines, er grundlagt tilbage i 1859 og drives i dag af 5. generation. Herfra kommer denne kasses 2 forskellige rieslingvine. 6 flasker Paul Cluver Riesling Dry Encounter og 6 flasker Paul Cluver Riesling Close Encounter. 12 flasker i alt. **Pluspris 1.315 kr.** Pris uden abonnement 1.548 kr. Sælges kun online.